

Легенди рідного краю «Великоднє»

Давно-давно на нашу землю нападали татари. Вони вбивали старих, малих, забирали в полон молодих дівчат і хлопців. Люди виставляли сторожів, щоб при появі татарів вони повідомляли односельчан. Коли вороги появлялися селяни хапали дітей, худобу, хатне начиння і втікали непрохідне болото. Серед болота був «грудок» - острівець, де була тверда земля, ріс ліс. Туди веде одна-єдина стяжечка, яку ніхто, крім кількох людей не знав. Татари знали, що люди ховаються десь недалеко, але не могли їх знайти. Вони довго очікували, що втікачі повернуться додому. Але селяни знали, що їх чекає там смерть і жили собі на острівці. Там їм довелося і святкувати Великдень. Тому і острівець назвали «Великоднім».

Вже в наш час провели меліорацію, болото висушили і зараз можна спокійно зайти на цей острів. Кажуть, що і зараз там можна побачити сліди перебування людей: колодязь, ями-землянки, черепки від посуду.

Записано із слів Фесюк Катерини Карпівни, жительки с. Олександрівка

«Кумине» озеро

Колись люди жили по хуторах, до церкви інколи потрібно було добиратися за кілька кілометрів. От молоді люди кум з кумою охрестили вцеркві дитинку і поверталися додому. По дорозі вирішили відпочити, перекусити. Дитинку в коробці повісили на хвоїну. А самі вчинили страшний гріх - перелюб. Ждали-ждали батьки свою дитину і кумів, то так і не дождалися. Кинулись шукати, але знайшли тільки живу-здорову дитинку в коробці на хвоїні. А біля хвоїни зробилося озеро, якого не було там зроду-віку. Отак і здогадалися де і чого поділися куми. Так стали називати озерце «Куминим».

| Записано із слів Фесюк Катерини Карпівни, жительки с. Олександрівка

«Пані Львовська»

Колись в урочищі, яке називають «Львівське», був дуже гарний львівський маєток. Там було дуже багато худоби, будівель, всякого іншого добра. Пани були дуже багатими: в них було багато орної землі, лісу. На них працювало багато наймитів, наймичок. Лісники берегли ліс, без дозволу не можна було навіть дубця вирізати. У пана боліли ноги, тому його возили на возику. Управляла усім хазяйством пані. Люди мусили відпрацювати багато днів за дрова, ягоди, гриби, що брали в панському лісі. Одного разу моя мати прийшла в маєток на роботу. Пані покликала її повела за собою. Вона привела в стайню, де стояло багато маленьких дерев'яних коритець. Наказала помити ті коритця, налити свіжого молока. Потім сказала: «А тепер, Федора, стій і не ворушись», а сама почала кликати: «Гулі, гулі, гулі!» На її поклики почало сповзатися різне гаддя. Мати стояла ні жива ні мертва, а вони понаїдалися і розповзлися. Мати знову помила коритця і її покликала пані, яка наказала нікому про це не розказувати. Кажуть, що пані дуже лютувала, коли їй із людей показував убитого гада. За це вона стягувала великий штраф. Тільки після того, як гадюка вкусила стайні її корову, пані розігнала свою «худобу», але до цього часу на цьому місці, як ніде на іншому, водиться сила-силенна гаддя. Про це свідчать багато людей і в наш час - лісники, робітники.

Записано зі слів Козаченко Уляни Олексіївни, жительки с. Олександрівка